

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

w sprawie **P.M.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 września 2017 r.,

wniosku obrońcy o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K (...)

1. oddalić wniosek;

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwadzieścia) zł, obciążyć wnioskodawcę P.M..

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 grudnia 2011 r., sygn. akt IV K (...), którym P.M. został prawomocnie skazany na karę 15 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k., polegające na tym, że w nocy z 6 na 7 kwietnia 2010 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z C.S. w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia dokonali zabójstwa X.S., w ten sposób, że C.S. przytrzymał pokrzywdzonego za nogi, uniemożliwiając swobodne poruszanie się, zaś P.M. zaciskał dłonie na jego szyi,

uniemożliwiając mu przez to oddychanie i w ten sposób doprowadzili u pokrzywdzonego do wystąpienia ostrej niewydolności oddechowej skutkującej zgonem C.S..

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt III KK 325/12 kasacje obrońców skazanych P.M. i X.S. oddalił, jako oczywiście bezzasadne.

Obrońca P.M. złożył do Sądu Najwyższego, w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania na korzyść skazanego, wskazując, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa, że miało ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Obrońca wniósł o sprawdzenie przez Sąd okoliczności faktycznych dotyczących faktu popełnienia przez E.K. przestępstwa składania fałszywych zeznań, które to przestępstwo miało stanowić podstawę do wznowienia postępowania przeciwko P.M.. Obrońca wskazał ponadto, iż świadek ten składał różne, odmienne w swej treści, fałszywe zeznania w dniu 7 kwietnia 2010 r. obciążające P.M., zaś w swych późniejszych depozycjach twierdziła, że jest on niewinny.

Podstawę wniosku o wznowienie postępowania autor upatruje ponadto w postanowieniu z dnia 14 grudnia 2016 r., którym Prokuratura Rejonowa w L. odmówiła wszczęcia postępowania przygotowawczego ze względu na przedawnienie karalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, że wskazywana przez obrońcę podstawa wznowieniowa tylko wówczas może być skutecznie podniesiona, gdy - zgodnie z art. 541 § 1 i § 2 k.p.k. – przestępstwo, którego dopuszczono się w związku z postępowaniem zakończonym orzeczeniem objętym wnioskiem o wznowienie zostanie ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 punkty 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., przy czym w takim wypadku wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego.

Koniecznym jest jednocześnie wykazanie, że istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, iż przestępstwo, o którym mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodzi. Stwierdzić bowiem trzeba w pierwszej kolejności, że fakt popełnienia przez E.K. przestępstwa polegającego na złożeniu fałszywych zeznań obciążających skazanego nie został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym. Co więcej, jak wynika z akt sprawy Ds. (...), postanowieniem z dnia 20 maja 2014 r., utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 września 2014 r., IV Kp (...), na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie złożenia przez E.K. w dniu 7 kwietnia 2010 r. fałszywych zeznań w postępowaniu przygotowawczym. Na tej samej podstawie, postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2014 r., wydanym w sprawie Ds (...), odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie składania fałszywych zeznań przez E.K. w postępowaniu sądowym w dniach 28 października 2010 r., 29 listopada 2010 r. oraz 8 czerwca 2011 r.

Wbrew oczekiwaniom wnioskodawcy drogi do wznowienia postępowania w sprawie skazanego nie może skutecznie otwierać trzecie z przywoływanych przez niego orzeczeń, które w przeciwieństwie do wymienionych wcześniej postanowień spełnia formalną przesłankę z art. 541 § k.p.k. Postanowieniem Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 14 grudnia 2016 r., Ds. (...), z powodu przedawnienia karalności odmówiono wszczęcia śledztwa z zawiadomienia S.M. – ojca skazanego o podejrzeniu popełnienia przez E.K. przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., polegającego na składaniu fałszywych zeznań w postępowaniu Ds.(...) prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w L. oraz w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w L. – IV K (...) i IV K (...).

Oceny znaczenia tego ostatniego orzeczenia, jako przesłanki wznowienia postępowania nie można prowadzić ani w oderwaniu od jego treści ani wcześniejszych wydanych w tym przedmiocie rozstrzygnięć. Stwierdzić zatem trzeba, że powoływanie się przez wnioskodawcę na postanowienie Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 14 grudnia 2016 r., Ds. (...) jest w istocie rzeczy próbą obejścia ograniczenia zawartego w przepisie 541 § 1 k.p.k. Postanowienie to, odmawiające wszczęcia śledztwa wyłącznie z powodu wskazanego w art. 17 § 1

pkt 6 k.p.k., nie zmienia niczego w oglądzie kwestii rozstrzygniętych wcześniejszymi postanowieniami, którymi odmówiono wszczęcia postępowania przygotowawczego w sprawie składania fałszywych zeznań przez E.K. z przyczyn merytorycznych – braku znamion czynu zabronionego. Zauważyć zresztą trzeba, że złożone przez S.M. zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, które doprowadziło do wydania przez Prokuraturę Rejonową w L. postanowienia z dnia 14 grudnia 2016 r., Ds. (...), ograniczające się w swej treści do twierdzeń zawartych w zeznaniach E.K., nie zawierało żadnych nowych okoliczności uprawdopodobniających popełnienie przez nią przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.

Znamiennym jest również, iż obrońca skazanego, wnosząc o przeprowadzenie czynności sprawdzających, nie wskazuje żadnych nowych okoliczności faktycznych, których sprawdzenie potwierdzałoby potrzebę wzruszenia prawomocnie zakończonego postępowania.

W tym stanie rzeczy, gdy podstawy wznowienia postępowania *propter falsa* wnioskodawca upatruje wyłącznie w fakcie składania przez świadka E.K. odmiennych zeznań w ramach jednego postępowania, tego którego dotyczy wnioski, ocenianych jego zdaniem w sposób błędny przez orzekające sądy, to żądanie wznowienia jest niczym innym jak próbą przeniesienia na poziom postępowania wznowieniowego kontroli prawidłowości oceny materiału dowodowego, do prowadzenia której sąd orzekający w tym postępowaniu nie jest uprawniony.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.